

Mester Györgyi

Májboj

A természet meg ő, mindig jól kijöttek egymással, azonban az élőlények közül inkább az állatokat kedvelte. A nyirkos bőrű csúszómászókat elviselte, a szőrös bundásokat megtúrte, a tollasokat szerette, de a papagájokat egyenesen imádta.

Már apró gyerekként sem a játékok, inkább a kisállatok boltjánál szeretett nézelődni, és később is mindig szakított rá időt, hogy - útban hazafelé az iskolából - megálljon a városka egyetlen üzlete előtt, ahol papagájt is tartottak. Míg tankönyvében a szivárvány minden színében tündöklő tollú madarakat csodálhatta, a kis boltban csupán időnként fordult elő egy-egy apró testű, hullámos papagáj, nagyobb madarat nem is igen tartottak.

Aztán egy napon, meglepődve torpant meg az állatkereskedés kirakata előtt. Odabentről valami nagyobb színfolt virított ki az utcára. Az üveghez nyomta az orrát, és azt kellett látnia, hogy egy vadító, piros-sárga-zöld ruhában pompázó nagy madár gubbaszt az egyik öreg kalitka belsejében. Először azt hitte, csak dísz, ócska, kitömött tollcsomó, de beóvakodva az üzletbe már látta, a madár megtört fényű szeme él, és a nagy test néha maga is odébb-odébb lép a rúdon, mintha csak keresné, de nem lenné a helyét az idegen környezetben.

Bár gyerek lévén, felesleges költeni való pénze sosem volt, mégsem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze: eladó a papagáj, vagy csak egyszerű, színes berendezési tárgya a boltnak?

A bolt gazdája látásból ismerte már a fiút, nemhiába bámészkodott évek óta a kirakat előtt. Vásárlója ügysem volt, ráért hát, hogy szóba elegyedjen a kiskamasszal.

- *Nem eladó, de igazán nem is afféle díszítésre alkalmas portéka - kezdett bele a mesélésbe. Mondhatni hagyaték. Egy nagyon távoli rokonomról maradt rám, egy magánakvaló, bolond öregasszonytól, ki sokáig Amerikában élt, s amikor a férje, meg a fia kihaltak mellőle, hazajött. A kaszás nem váratott sokáig magára, elvitte őt is. Tőle maradt a madár. Sajnáltam elpusztítani, pedig nem is szép, öreg is, egy borzas, tarka tollcsomó. Ezek ugyan beszélni is tudnak, már ha akarnak, de ennek mondhatok én bármit, a vásárlók is próbálkoztak már velem, meg nem szólalna. Talán, ha egyszer a nevén neveznék, ahogy az öregasszony is szólította, persze mindig csak „amerikaiul”, akkor még lehetne vele valamit kezdeni. De a jeget nem lehet feltörni. Ez már nem is jég, ez maga a jégkorszak!*

A csorbafogú, öreg boltos göcögve nevetett a saját bemondásán.

Attól kezdve a gyerekek, mindennapi teendői mellett, csak egy célja volt, de az igen nagy: **szóra bírni az öreg papagájt.**

A zsebpénzét azon túl nem nyalánkságokra költötte, helyette bejárt az üzletbe, és magkülönlegességeket vásárolt. Amire a boltos rámondta, hogy az ingyencsög, és a madár szereti, azt megvette. Rendszeresen visszajáró, szívesen látott, jó vevője lett a kis üzletnek.

Az öreg tollcsomó eleinte, mintha tudomásul se venné a jelenlétét, még csak rá se nézett. Hiába gügyögött neki, becézte, füttyögött, általa elképzelt papagájhangokat utánczolt - a madár még csak meg se rezzent.

Később, amikor már jobban megszokta őt, az illatát, a mindig kedvesen becézó, csendesen suttogó hangot, a fejét kezdte felé, utána forgatni, és lassanként elfogadta az ennivalót is a kezéből. A neve azonban továbbra is rejtély maradt, és egyetlen hangot sem adott ki magából.

A fiú azonban nem adta fel. Annak ellenére sem, hogy iskolatársai, miután hírül vették olthatatlan szenvedélyét a papagáj iránt, gúnyolni kezdték: Lóri pásztornak, papagáj Jancsinak csúfolták, s még megannyi sértő dolgot vágtak a fejéhez. Nem értették, és nem is érthették, mit eszik azon a néma, ronda, tollas „dögön”.

Eltelt egy félév, és a kiskamaszból felsős lett. Az iskolában az idegen nyelvek közül választania kellett, melyiket sajátítsa el. Ő „amerikaiul” szeretett volna megtanulni, de megnyugtatták, hogy ahelyett megteszi az angol is. Suttymban azt remélte, ha megtanul azon a fránya idegen nyelven, könnyebben szót ért majd a madárral.

Újabb félév telt el. Az öreg papagáj tolla színesebb, a szeme fényesebb lett, s mintha még egy kicsit fel is szedett volna magára. Persze, hiszen jól tartotta étellel, na meg szóval is.

Telt-múlt az idő, s a fiú szókinése gyarapodott angol nyelven is. Folyton azon törte a fejét, vajon miféle flancos angol nevet adhatott rég elhunyt gazdája az öreg madárnak. Közeli rokona nem lévén, bizonyára szerette, becézte. Fiának, férjének nem szólíthatta, az kegyeletsértés lett volna. Lánynevet se adhatott neki, hiszen - a hozzáértő kereskedő szerint -, a madár fiú volt, öreglegény. Azt a szót már ismerte, hogy „friend”, vagyis barát, de a madár erre sem reagált, sőt, mintha még meg is sértődött volna, s dacosan odébb araszolt a rúdon.

És akkor egy szép tavaszi napon, amint a természetben is, megtört a jég. Iskolából hazamenet, betért a boltba, és - szokása szerint -, beszélni kezdett a madárhoz. Mindenfelét mondott neki vegyesen, magyarul is, „amerikaiul” is, amikor egyszer csak, akaratlanul, az jött a szájára: szép fiú vagy, öreg fiú vagy, „my boy”.

A madár ekkor egyenesen ránézett, letottyant a rúdról és csőrével vagdosni kezdte a kalitka zárját. Akkor ő odanyúlt, kinyitotta előtte az ajtót, és a madár a kezére röppent. Váltakozó, magas és mély hangon egyre csak azt ismételte: **májboj, májboj**... A két vásárló és a boltos egyszerre kapta oda a fejét, azután már mindenki csak nevetett. Valóban megtört a jég. Az öreg papagáj feléledt tetszhalott állapotából.

Nem is volt kérdéses, hogy az övé lett. Megdolgozott érte. Hazavitte, és újabb félév múlva „májboj” ellátogatott az iskolába is. Már nem volt néma, és nem is nézett ki se öregnek, se kopottnak, hiszen nem is olyan öreg még egy húszéves papagáj. De bizony jobban is beszélt „amerikánusul”, mint a legtöbb lusta nebuló.....!